

Lois Lowry

Anastazija Krupnik

Desetletna Anastazija Krupnik je verjetno precej podobna svojim vrstnikom po vsem svetu, življenje pa se ji nikakor ne zdi zabavno. Ima namreč občutek, da jo razumeta le rumena ribica Frank in njen zeleni zvezek, v katerega zapisuje, kaj mara in česa ne.

»Očka, neko besedo potrebujem.«

»Mmmmm!«

»Katera beseda pomeni, no, nekoga, ki ves čas spreminja svoje mnenje?«

»Koliko črk?«

»Očka, za božjo voljo, saj ne rešujem križanke. Samo besedo, ki bi to izražala, bi rada spoznala. Nekdo, ki danes misli tako, jutri pa drugače.«

»No, dovoli, da pomislim. Živosrebrn je kar dobra beseda. Taka oseba ima živosrebrn značaj.«

Anastazija je to nekajkrat izgovorila sama zase. Živosrebrn značaj. Živosrebrn značaj. Zvenelo je kar dobro. Vzela je svoj zeleni zvezek in na drugo stran napisala pod »Najpomembnejši dogodki leta, v katerem sem imela deset let: Dobila sem živosrebrn značaj.«

Pospravila je svoj zeleni zvezek in odtavala v majhno shrambo med kuhinjo in jedilnico. Tam je mama poskušala nataktniti palčico za zavese na majhno okno. Iz shrambe so že odnesli vso posodo in stene prebarvali nežno modro. To bo dojenčkova spalnica. Anastaziji se je to zdela zelo nenavadna spalnica in za dojenčka ji je bilo kar nekoliko žal, ker bo ležal v majhni posteljici in gledal zastekljene omare, v katerih so bili nekoč kozarci. Ampak mama je sešila lepe zavese za malo okno; na zavesah so bili modri in zeleni škilasti kozlički.

Anastazija je na kratko škilasto pogledala zavese. To je kar dobro obvladala, a od tega so jo bolele oči. Robert Giannini je ves čas lahko škilil, samo očala si je moral sneti, in rekel je, da ga od tega prav nič ne bolijo oči; vendar pa ni ničesar videl, kadar je škilil.

»Živosrebrn značaj imam,« je Anastazija rekla mami.

»Tudi zelo umazano srajco imaš,« je rekla mama.

»Kaj nimaš nobenih čistih oblek?«

»Imam, ampak vse svoje čiste srajce sovražim. Tole je moja najljubša srajca. Čisto bom prihranila za v šolo. Za soboto je tale kar dobra.«

Mama je zabijala žebelj v okenski okvir, rekla »auuuu« in skrivljeni žebelj je padel na tla. Mama si je palec vtaknila v usta.

»Se ne strinjaš, da imam živosrebrn značaj?«

»Povej mi, kaj to pomeni,« je rekla mama in sesala palec.

»To pomeni nekoga, ki pogosto spreminja svoje mnenje.«

»O čem si spremenila svoje mnenje?«

Anastazija se je povzpela na pult in sedela tako, da je zvonila z nogami.

Kakšna nenavadna spalnica, je spet pomislila. S pomivalnim koritom in z vsem podobnim.

»No, samo za primer, se spomniš, da sem ti za zahvalni dan rekla, da sovražim bučno pito?«

»Mmmmm.«

»Si opazila, da sem za božič pojedla velik kos bučne pite?«

»Ja,« je zamišljeno rekla mama. »Pravzaprav sem to res opazila. Zelo pozno sem se na božični večer odplazila v kuhinjo, da bi vzela nekaj za pod zob, in želela sem si ravno bučne pite. Pa je že vsa izginila. In pojedla si tudi vso stepeno smetano.«

»Ja. Živosrebrn značaj.«

Mama je iz vrečke vzela še en žebelj in začela meriti, kje ga mora zabiti v okenski okvir.

»In se spomniš, da sem bila zaljubljena v Washburna Cummingsa? In da sem potem čez nekaj časa Washburna Cummingsa sovražila. Ugani.«

»Kaj?«

»Zdaj spet začnjam biti zaljubljena vanj.«

Mama je zamahnila s kladivom in na tla je padel še en skrivljen žebelj.

»Preklete,« je tiho rekla.

»In da sem si nekaj časa želela biti katoličanka? In potem tega nisem več želela.«

»Kaj spet hočeš postati katoličanka?«

»Ne,« je čemerno dejala Anastazija. »Zdaj pa razmišljam, da bi postala članica sekte Hare Krišna.«

»Kaj?« Mama je vzela še en žebelj.

(Odlomek)

Prevod: Savina Zwitter

Dogodki v življenju Anastazije Krupnik se vrstijo z veliko naglico. Umre ji babica, dobi bratca Sama in pretrese jo še marsikaj drugega. S seznama stvari, ki jih ne mara, zato počasi izgine vse, razen praženih jetrc.

